

ANAHTAR

KAĞAN

KAYIP ŞEHİR

ORTAYA

ÇIKIYOR

MUSTAFA
ORAKÇI

ÇİZER:
GÖKÇE
ARİFOĞLU

YENİ BİR UMUT

Dedemin yaşıyor olabileceğini bilmek beni heyecanlandırmıştı. Asya için de durum farklı değildi. Hemen eve döndük, Onur'un yanına bile gitmedik. Eve varınca telefon edip onu çağırdık.

Dedemin odasına girip her yeri aramaya başladık. Biz etrafa bakarken Onur geldi, o da bize yardım etti. Ne kadar süre kaldık bilmiyorum ama hiçbir şey bulamadık. Ne kadar uğraşırsak uğraşalım bir ipucu yoktu.

Bir kanepeye oturdum kaldım.

- Bu böyle olmaz, dedim.

Arkadaşlarıma döndüm.

- Bu işi daha sistemli olarak yapmalıyız. Önce kitaplıklardan başlayalım. Sonra da sırasıyla devam edelim.

Kitaplıkları aramaya başladık. Bütün kitapları tek tek indirip içlerine baktık. Harita, küçük ve ince bir

kâğıt olabilirdi. Belki de kitap sayfalarından birinin arasındaydı. Bütün kitapların içine bakıp tekrar yerine koymak saatlerimizi aldı.

Onur bir yandan kitaplara bakıyor, diğer yandan da söyleniyordu:

- Deden amma ilginç bir adammış Kağan. İnsan böyle tarihî bir harita buldu mu çerçeveletip duvara asar. O ne yapmış? Bulamayacağımız bir yere saklamış.

- Aslında doğru söylüyorsun Onur. Dedem bulunması zor yerlere bir şey saklamaz.

O, her zaman göz önünde olan bir yeri kullanır. Sen bin defa önünden geçersin ama görmezsin. O yüzden bence burada aramızın bir önemi yok aslında. Dedemi tanıyorsam aradığımız şey burada değildir.

Onur bu duruma çok sevindi:

– İyi o zaman, haydi gidelim.

– Hiçbir yere gitmiyoruz Onurcuğum, dedim. Burayı böyle bırakamayız. Kitapları yerlerine yerleştireceğiz. Bunu yaparken de kitapların arasına ve her tarafa bakmayı sürdüreceğiz. Belki başka bir ipucu bulabiliriz.

– Artık bu ipucu kelimesinden nefret ediyorum.

Bizim tekrar işe koyulup odayı eski hâline getirmemiz uzun sürdü. Oda eski düzenine kavuştuğunda, güneş batmak üzere gölün öteki ucuna doğru yola çıkmıştı.

***

Son kitabı yerleştirip kanepeyi de eski yerine çekince, hepimiz kanepeye sıralandık.

Asya:

- Artık elimizde bir tek ipucu kaldı, dedi. O da senin şu saatin... Çalışsaydı da bize bir yerleri gösterseydi. İşler daha güzel olurdu. Saat ya da pusula adı her neyse onsuz bulmacalar çözmek ve ipucu aramak ne kadar da zor!

Saatimden söz edilince elimi cebime atıp çıkardım. Kapağını açıp baktım. Hâlâ çalışmıyordu. Sonra diğerlerine döndüm:

- Haydi saatçiye gidelim. Açılmış olabilir.